

*И когато в котела потъна, уви!
Умирам! Боли! – баба викна,
но щом черен дим оттам заструи,
като гарван в небето политна.*

*Бабичко моя, черна, перната!
При мене ела, навести ме!
Влети през решетките във тюрмата,
сиренце, сладкиш донеси ми.*

*Бабичко моя, черна, перната!
Лелята ти оварди,
витая ли сутрин из небесата,
да не клъвне мойте очи.*

В своята „Daemonomagie“ – история на вярванията в магии, демонични чудеса, вещерство и пр., Хорст описва Кулата на вещиците в Линдхайм, окръг Ветерау, с цялата ѝ страховита история, извлечена от градските архиви. Това е ужасна история, изпълнена с изтезания и изгаряне на клада на безчет жени от различни възрасти, като в преобладаващия брой случаи обвинение, отправено от когото и да било, или слух, пуснат в обръщение неизвестно как, са били напълно достатъчни, за да се причини смъртта на неприятел или да се ограби някоя по-заможна личност. Разни истерични жени и своенравни или ексцентрични деца често ставали източник на такива обвинения с единствената цел да получат внимание.

Допреди няколко години в Хайделберг имаше Кула на вещиците. Това беше много живописна постройка в една от най-затънтените части на града, където не минаваше никой и затова беше съборена от добрите граждани еснафи, които страдат от същата мания, както подобните невежи в Лондон, Филадельфия или който и да било друг град, да унищожават реликвите от миналото.

Във връзка с магьосничеството и циганите си струва да се отбележи, че докъм 1834 г. последните често бродеха сред